

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI
DECIZIA PENALĂ NR. 670

Sedința publică din data de 26 aprilie 2023

Curtea constituită din:

Președinte: Bivol Mihaela

Judecător: Crăciun Gina Ionela

Grefier: Andriiciuc Oana

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava –
reprezentat prin procuror Ovidiu Nelu Ficioru

Pe rol se află pronunțarea asupra apelului formulat de **condamnatul Țigănescu Dorel** împotriva **Sentinței penale nr. 1 din 04.01.2023 a Tribunalului Suceava pronunțată în dosarul nr. 3738/86/2022.**

Dezbaterile asupra apelului au avut loc în ședința publică din data de 24 aprilie 2023, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen când Curtea, având în vedere dispozițiile art. 391 alin. 1 Cod procedură penală, a stabilit termen pentru deliberare, pronunțare și redactarea hotărârii pentru azi, 26 aprilie 2023, urmând ca pronunțarea să se facă prin punerea hotărârii la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 405 alin. 1 Cod procedură penală.

După deliberare,

CURTEA,

Asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin Sentința penală nr. 1 din 04.01.2023 a Tribunalul Suceava pronunțată în dosarul nr. 3738/86/2022, în temeiul art. 469 alin. 4 rap. la art. 466 Cod procedură penală, s-a respins ca inadmisibilă cererea de redeschidere a procesului penal în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, în care s-a pronunțat sentința penală nr. 205 din data de 07.07.2003, definitivă prin neapelare la data de 28.07.2003, formulată de condamnatul Țigănescu Dorel.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, a fost obligat condamnatul la plata sumei de 600 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această sentință, Tribunalul Suceava a reținut următoarele:

Prin cererea adresată acestei instanțe și înregistrată pe rol la data de 28.11.2022 sub nr. 3738/86/2022, **petentul condamnat Țigănescu Dorel, prin apărător ales**, a solicitat redeschiderea procesului penal, obiect al dosarului nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, soluționat prin sentința penală nr. 205 din data de 07.07.2003 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. 8090/2002, în temeiul art. 466 lit. alin. (3) NCPP, anularea tuturor formelor de executare emise în baza hotărârilor nelegale față de contestatorul inculpat și dispunerea rejudecării cauzei; redeschiderea procesului penal în temeiul art. 6 din Convenția E.D.O. și cu trimitere la art. 7, 8, 13, 14 și art. 2 din protocolul 7 din Convenția E.D.O., anularea tuturor formelor de executare emise în baza hotărârilor nelegale față de contestatorul inculpat și dispunerea rejudecării cauzei; suspendarea executării sentinței penale nr. 205 din data de 07.07.2003, pronunțată de Tribunalul Suceava și punerea în libertate de îndată a petentului-

condamnat in temeiul art. 469 alin (2) NCPP prin raportare la Art. 6 din Convenția E.D.O. si cu trimitere la art. 7,8, 13, 14 si art. 2 din protocolul 7 din Convenția E.D.O..

În fapt, inculpatul Tiganescu Dorel a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor calificat, prevăzută de art. 20 raportat la art. 174, 175 lit. i din Codul penal din 1969, la pedeapsa de 7 ani și 6 luni închisoare prin Sentința Penală nr. 205 pronunțată la data de 07.07.2003, de către Tribunalul Suceava, în dosarul nr. 8090/2002.

Împotriva acestei sentințe, inculpatul a declarat apel la momentul la care a luat la cunoștința despre existența acesteia, respectiv momentul comunicării în Marea Britanie. Astfel, apelul a fost declarat la data de 29.11.2019, instanța de apel respingând calea de atac ca tardiv introdusa.

La data de 25.10.2022 petentul-condamnat a fost extrădat în România, în prezent aflându-se în starea de executare a pedepsei în cadrul Penitenciarului Rahova.

1. Redeschiderea procesului penal

Conform Art. 466. NCPP ce reglementează „Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate (1) Persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoștință, prin orice notificare oficială, că s-a desfășurat un proces penal împotriva sa. (2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în modjustifica de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul. (3) Pentru persoana condamnată definitiv judecată în lipsă față de care un stat străin a dispus extrădarea sau predarea în baza mandatului european de arestare, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data la care, după aducerea în țară, i-a fost comunicată hotărârea de condamnare.,,

Prin calea de atac a redeschiderii procesului penal se urmărește rejudecarea cauzei în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil în componenta referitoare la dreptul persoanei de a fi prezentă efectiv în cadrul procesului penal în scopul exercitării dreptului la apărare.

De asemenea se urmărește respectarea principiilor specifice fazei de judecată contradictorialitatea, oralitatea nemijlocirea oralitatea și egalitatea armelor.

Articolul 6 din Convenția Europeană garantează dreptul persoanei de a fi prezentă efectiv în cadrul procesului penal ce include nu numai dreptul de a fi prezentă, ci și dreptul de a fi ascultată și de a urmări desfășurarea procedurii; acest drept rezultă în mod implicit și dreptul la un proces adversarial și poate fi dedus din garanțiile cuprinse în articolul 6 paragraful 3 literele c), d) și e) care altfel ar fi fost dificil de exercitat în absența sa [cauzele Ziliberberg contra Italiei paragraf 40, Colozza contra Italiei (paragraful 27), Sejdovic contra Italiei (paragraful 29)].

Prezentarea la proces a unui acuzat are o importanță deosebită atât din punctul de vedere al dreptului acestuia de a fi audiat cât și al necesității de a verifica exactitatea afirmațiilor sale și de a le confrunta cu declarațiile persoanei vătămate cât și cu cele ale martorilor.

În situația în care acuzatul nu a fost citat personal pentru a se prezenta la proces, instanța de judecată trebuie să manifeste o deosebită diligență în legătură cu aprecierea renunțării acestuia de a fi prezent la proceduri. În acest sens prin Recomandarea 75(1 1) , din 21.03.1975, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei arătase că „nimeni nu ar trebui să fie judecat dacă în prealabil nu a fost citat în timp util, astfel încât să poată fi prezent și să-și pregătească apărarea, cu excepția situației în care rezultă că se sustrage de la judecata, citarea trebuind să precizeze care sunt consecințele unei eventuale absențe a acuzatului de la judecată: dacă instanța constată că acuzatul care a lipsit la judecată a fost legal citat, poate dispune aducerea sa cu mandat, dacă apreciază că prezența personală a acestuia este indispensabilă sau dacă are motive să creadă că

acuzatul a fost împiedicat să se prezinte la proces; acuzatul nu trebuie să fie judecat în lipsă, dacă este posibil sau oportun transferul procedurilor cu privire la acesta într-un alt stat sau formularea unei cereri de extrădare. ”

Prin aceeași Recomandare s-a arătat ca „hotărârea pronunțată în lipsa acuzatului trebuie să fie comunicată acestuia potrivit regulilor privind citarea, termenul de apel trebuind să curgă numai din momentul de la care persoana condamnată a luat cunoștință în mod efectiv de hotărârea comunicată, cu excepția situației în care acesta s-a sustras de la judecată. În acest mod este asigurată posibilitatea persoanei judecate în lipsă de a ataca hotărârea prin toate căile de atac care i-ar fi fost deschise în cazul în care ar fi fost prezentă la judecată. ”

În același sens, s-a subliniat că ”persoana judecată în lipsă care nu a fost legal citată trebuie să aibă deschis o cale de atac prin care să solicite anularea hotărârii precum că persoana judecată în lipsă, dar care a fost legal citată, are dreptul de a fi rejudecată, dacă dovedește că absența sa și faptul că nu au putut să informeze instanța despre aceasta au fost determinate de motive independente de voința sa.”

Curtea de la Strasbourg a considerat că și în condițiile în care reclamantul ar fi avut posibilitatea de a afla de desfășurarea procesului declanșat împotriva sa prin intermediul presei locale, nu sunt satisfăcute exigențele art.6, în condițiile în care informarea unei persoane cu privire la acuzațiile aduse împotriva sa este un act juridic de o importanță deosebită, ce trebuie realizat în conformitate cu garanțiile procedurale prevăzute de lege pentru asigurarea caracterului efectiv al drepturilor acuzatului. În acest sens, s-a stabilit că, cunoașterea vagă sau informală a acuzațiilor nu este suficientă. Numai în ipoteza în care acuzatul declara expres în public sau în scris că nu intenționează să dea curs citațiilor și să se prezinte în fața instanței de care a aflat din alte surse decât cele oficiale sau în cazul în care acesta a reușit să scape dintr-o încercare de arestare preventivă.

S-a mai arătat în cererea de redeschidere a procesului penal că în cauza Stoichkov contra Bulgariei, Curtea Europeană a arătat că privarea de libertate a reclamantului (ulterioara momentului respingerii cererii de rejudecare) este contrară art.5 paragraful I lit. a), întrucât imposibilitatea reclamantului de a obține redeschiderea procesului penal în care a fost condamnat în lipsă, deși nu există nicio dovadă că ar fi renunțat la dreptul de a participa la judecată, face ca privarea de libertate să fie considerată contrară exigențelor convenționale întrucât se întemeiază pe o hotărâre de condamnare ce este rezultatul unor proceduri considerate ca flagrantă denegare de dreptate.

Renunțarea la dreptul de a participa la judecată trebuie stabilită neechivoc și este necesar ca aceasta să fie însoțită de minimul de garanții proporționale cu importanța ei. Astfel, înainte de a se constata că acuzatul a renunțat implicit la un drept important garantat de art. 6 din Convenția Europeană, este nevoie să rezulte că acesta putea în mod rezonabil să prevadă consecințe în comportamentul său.

Sarcina probei cu privire la renunțarea la dreptul de a participa la judecată nu incumbă acuzatului, care nu trebuie să dovedească că nu a încercat să se sustragă procedurilor sau că absența sa a fost determinată de cauze de forță majoră (Colozza contra Italiei).

În aceeași cauză, Curtea Europeană a apreciat că prezumția de sustragere de la proceduri nu era suficient întemeiată, reclamantul neavând nici o bănuială cu privire la deschiderea procedurilor împotriva sa, în condițiile în care încercările de identificare a sa au fost inadecvate, limitându-se la verificarea prezenței sale la 2 adrese unde se știa că acesta nu mai locuiește de mult timp.

În cauza Sejdovic contra Italiei, curtea de la Strasbourg a apreciat că absența reclamantului de la domiciliu imediat după săvârșirea infracțiunii și plecarea sa în Germania nu pot fi interpretate ca o renunțare în mod neechivoc la dreptul de a fi prezent în instanță și de a își face singur apărarea, cu atât mai mult cu cât autoritățile italiene nu au procedat la citarea acestuia potrivit dreptului intern.

S-a mai arătat în cererea de redeschidere a procesului penal că inculpatul nu se putea sustrage de la actele de urmărire penală prin faptul că a părăsit țara, acesta având pașaport și viza, statul având posibilitatea de a cunoaște exact când și unde a plecat. S-a subliniat faptul că asupra inculpatului nu fusese dispusă nicio măsură preventivă sau interdicție.

De asemenea, s-a arătat că nu se poate considera în niciun moment că inculpatul Țigănescu putea să prevadă consecințele plecării din țară raportate la un proces penal în care toate actele de urmărire penală au fost efectuate într-o singura zi, de duminică.

S-a menționat că prin decizia pronunțată în cauza Pawel Dworzecki (cauza nr. C-108/16 PPU), CJUE a apreciat că numai predarea efectivă a citației către persoana interesată îndeplinește condițiile prevăzute de art.6 paragraful 1 din Convenție. Astfel, în prezenta cauză citațiile au fost pretins înmânate mamei inculpatului, neștiutoare de carte, care a văzut că plicurile nu pot fi deschise decât de către persoana căreia i se adresează, astfel încât acestea nu au fost deschise.

În aceeași decizie CJUE a mai subliniat că „Persoana acuzată poate să renunțe la acesta (dreptul de a fi prezenta la proces), de bună voie, în mod expres sau tacit, cu condiția ca renunțarea să fie stabilită fără echivoc, să fie insolite de un minim de garanții corespunzătoare gravității infracțiunii pentru care persoana acuzată este judecată și să nu intre în conflict cu nici un interes public important. In special, încălcarea dreptului la un proces echitabil nu este stabilită chiar dacă persoana acuzată nu s-ar fi prezentat în persoană la proces, din moment ce aceasta a fost informat cu privire la data și locul procesului sau a fost apărată de un avocat pe care l-a mandatat în acest scop. Dreptul la un proces echitabil al unei persoane citate să se prezinte în fața unei instanțe penale impune, așadar, ca aceasta să fi fost informată astfel încât să i se permită să își organizeze apărarea într-un mod eficient. (...) Împrejurarea că o citație a fost predată unei terțe persoane care se angajează să predea respectiva citație persoanei în cauză, indiferent de faptul că această persoană face parte sau nu face parte din gospodăria persoanei în cauză, nu poate, în sine, să îndeplinească aceste cerințe. Astfel, un asemenea mod de citare nu permite să se stabilească fără echivoc nici faptul că persoana în cauză a primit efectiv informațiile privind data și locul procesului său, nici eventual, momentul precis al acestei primiri”...

De asemenea, informarea persoanei suspectate sau acuzate cu privire la consecințele neprezentării ar trebui înțeleasă în special în sensul că aceasta a fost informată că ar putea fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces.

Este unanim acceptat în jurisprudența instanțelor comunitare sau naționale faptul că, citarea prin afișare nu reprezintă un mod valid sau acceptabil, soluție logică de vreme ce nici înmânarea citației către o rudă nu este considerată viabilă pentru a nu se retine încălcarea art. 6 din Convenție.

S-a mai arătat că este exclusă orice modalitate faptică prin care inculpatul ar fi putut lua la cunoștință de proces sau stabilirea pe calea unui raționament deductiv a faptului că acesta avea cunoștință de proces.

Petentul a mai arătat că în mod întemeiat s-a reținut în doctrină că există o încălcare a dispozițiilor art.6 din Convenția Europeană în ipoteza în care se dispune respingerea ca inadmisibilă a unei cereri de redeschidere în cazul în care persoana condamnată nu a știut de existența procesului penal pentru că hotărârea a fost comunicată legal la o adresă la care aceasta nu mai locuia de mult timp și prin afișare (în cauză fiind vorba de o ficțiune a legii menită să asigure posibilitatea desfășurării procesului penal), iar persoana respectivă nu a efectuat demersurile necesare schimbării domiciliului. Aceasta ficțiune juridică nu poate constitui un impediment în formularea cererii de redeschidere a procesului penal, întrucât nu poate echivala cu o încunoaștințare efectivă a inculpatului și nici nu poate stabili dacă în urma citării inculpatul a avut efectiv cunoștință despre existența procesului penal.

Dincolo de aceste elemente, ca părți integrante ale dreptului la un proces echitabil, se mai putea evidenția faptul că lipsa inculpatului atrage imposibilitatea instanței de a individualiza

pedeapsa în funcție de persoana acestuia — aceasta fiind de altfel și opinia CEDO în cauza Cooke c. Austria.

Petentul a susținut că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în mod constant, că revizuirea unei hotărâri irevocabile poate interveni numai pentru un "defect fundamental", care a devenit cunoscut numai după terminarea procesului, iar atunci când este/devine cunoscut în cursul procesului, părțile au la îndemână căile ordinare de atac (Cauza Popescu Stanca contra României).

Or, potrivit petentului, Curtea de Apel Suceava nu numai că a ignorat realitatea speței dedusă judecătii, dar și Convenția E.D.O., precum și Jurisprudența consolidată a Curții E.D.O., în momentul în care a respins cererea de repunere în termen și, pe cale de consecință, și apelul formulat ca tardiv introdus.

În acest context, a apreciat petentul condamnat că se impune rejudecarea cauzei de către prima instanță, întrucât nu a existat în niciun moment dublul grad de jurisdicție, iar instanța de control nu a analizat fondul cauzei, care prezintă numeroase probleme de nelegalitate sancționate de legiuitor cu nulitatea absolută, oricare dintre acestea luate individual conducând la achitarea inculpatului. Concluzionând, s-a arătat că asupra inculpatului Țigănescu nu a existat niciun grad de jurisdicție, neexistând o judecată asupra fondului cauzei.

1.1. Citarea inculpatului

Petentul a arătat că atât organele de urmărire penală, cât și instanțele de judecată au posibilitatea de a emite mandate de aducere pe numele inculpaților și ale martorilor. În acest sens, s-a apreciat ca relevantă declarația dată de Țigănescu Dorel în data de 17.01.1999 în care în partea superioară a paginii apare scris "dată în fața noastră" și imediat mai jos este scris cuvântul Canada. Acest aspect este coroborat cu faptul că la pagina 3, primul paragraf al Hotărârii pronunțate de Tribunalul Suceava apare următorul text: "Audiat pe parcursul urmăririi penale inculpatul nu a recunoscut comiterea faptei, iar în instanță nu s-a prezentat pentru a fi audiat, sustrăgându-se de la judecată, organele de poliție comunicând ca acesta a părăsit țara, din spusele familiei rezultând ca se afla pe teritoriul Canadei.

Conform art. 14, 15 și 22 din Legea nr. 704/2001 privind asistența judiciară internațională în materie penală și art. 514 din Codul de Procedură Penală de la 1968, Statul Român avea posibilitatea (de fapt obligația prin coroborare cu celelalte articole din legislația internă și cea internațională) de a îl aduce în fața instanței de judecată sau cel puțin de a uzita instrumentul juridic al Comisei Rogatorii, prin intermediul căreia inculpatul putea fi adus sau audiat de organele de poliție ale statului în care ar fi fost

Petentul a susținut că, nu numai că Statul Român nu a uzitat toate instrumentele legale pe care le avea la dispoziție, dar în hotărâre instanța trage concluzia că inculpatul s-a sustras de la judecată. De fapt, în afara celor două declarații pe care le-a dat în fața organelor de poliție, după eliberarea de sub puterea mandatului de arestare preventivă, inculpatului nu i-a fost adusă la cunoștință acuzația sau orice alt element care putea lăsa impresia ca acesta urmează să fie trimis în judecată pentru infracțiunea de tentativă de omor.

Astfel, susține petentul, se poate observa că ultima declarație datează din 02.09.1999, în timp ce rechizitoriul este emis în data de 12.09.2002, ceea ce înseamnă că în 3 ani de zile, inculpatul Țigănescu nu a avut cunoștință despre demersurile judiciare întreprinse împotriva sa, fiind rezonabil a presupune că dosarul respectiv nu îl mai privea.

A apreciat petentul că o alta anomalie a anchetei penale reiese din numărul acte de urmărire penală realizate într-o singură zi și lipsa unor astfel de acte până la emiterea rechizitoriului. Astfel, dacă organele de cercetare penală au întreprins eforturi ce sfidează realitatea (nu era posibil ca într-un sat din România anulului 1999 să fie audiate 15 persoane, întocmite 35 de documente procedurale, organizate 4 confruntări și 2 recunoașteri din grup, într-o singură zi, 17.01.1999), nu poate fi explicat de ce în încă 3 ani de zile nu s-au mai efectuat cercetări.

Totodată, petentul a susținut că, fără a exista niciun element nou în dosar, la data de 14 mai 2002 s-a dispus arestarea preventivă în lipsă a lui Țigănescu Dorel, prin ordonanța nr. 288/P/2000, fiind emis și mandatul aferent. Un nou element contradictoriu constă în faptul că, fără a se efectua demersuri legale inculpatul a fost dat în urmărire generală prin dispoziția nr. 8/123388 din data de 21.03.2002, emisă de Inspectoratul General al Poliției.

Astfel a concluzionat petentul că, deși se cunoștea că nu se mai afla în țară, organele de urmărire penală au dispus emiterea unui mandat de arestare preventivă, însă nu au făcut demersurile necesare emiterii unui mandat internațional de arestare/urmărire și nici nu au făcut demersuri către statul în care aceștia aveau informații că se afla.

Concluzionând, a susținut petentul că atât organele de cercetare penală cât și Tribunalul Suceava aveau cunoștință despre faptul că inculpatul Țigănescu nu are nicio informație despre acuzația adusă și, cu toate acestea, nu au întreprins vreun demers efectiv în vederea încunoștințării.

Adresa indicată cu ocazia celor două declarații este aceeași, respectiv adresa de domiciliu.

Citarea a avut loc la aceeași adresă atât pe timpul urmăririi penale, cât și pe timpul judecării în fața Tribunalului Suceava, deși se cunoștea cu suficient timp înainte că inculpatul nu mai poate fi găsit la adresa. Mai mult, Tribunalul era obligat să țină seama de mandatul de arestare emis în lipsă și de faptul că inculpatul a fost dat în urmărire generală, la momentul la care a decis să nu mai întreprindă niciun demers suplimentar în vederea citării. Deosebit de relevant a fost apreciat a fi art. 176 din Codul Penal de la 1968 care reglementează Conținutul citării, în care sunt prevăzute elementele obligatorii pe care trebuie să le conțină citația:

Citația este individuală și trebuie să cuprindă următoarele mențiuni:

- a) denumirea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată care emite citația, sediul său, data emiterii și numărul dosarului;
- b) numele, prenumele celui citat, calitatea în care este citat și indicarea obiectului cauzei;
- c) adresa celui citat, care trebuie să cuprindă în orașe și municipii: localitatea, județul, strada, numărul și apartamentul unde locuiește, iar în comune: județul, comuna și satul.

În citație se menționează, când este cazul, orice alte date necesare pentru stabilirea adresei celui citat, ora, ziua, luna și anul, locul de afișare, precum și invitarea celui citat să se prezinte la dala și locul indicate, cu arătarea consecințelor legale în caz de neprezentare.

S-a reluat articolul de lege în întregime întrucât este relevantă și ordinea în care legiuitorul a ales să specifice informațiile pe care trebuie să le conțină citația. Astfel, se poate observa că după litera c), se conferă organului emitent posibilitatea de a lărgi sfera informațiilor din citație, în vederea asigurării faptului că inculpatul va lua la cunoștință despre înfățișarea la care este chemat.

Potentul a menționat că în niciuna dintre citațiile emise inculpatului Țigănescu nu au fost specificate consecințele pe care le poate produce neprezentarea sa, adică judecarea în lipsă, deși Codul de Procedură Penală de la 1968 prevedea imperativ aceasta obligație.

Concluzionând, s-a menționat că Tribunalul Suceava a emis toate citațiile la adresa de domiciliu în pofida faptului că avea cunoștință că inculpatul nu poate afla de acestea și nu a menționat faptul că va fi judecat în lipsă, deși exista aceasta obligație.

Citațiile au fost primite de către mama inculpatului conform dovezilor, însă aceasta avea 8 clase și nu se poate prezuma că a acordat importanță acestora, nefiind specificată vreo consecință a neprezentării, cu atât mai puțin faptul că fiul sau va fi judecat în lipsă. Menționarea articolelor în interiorul citației nu poate conduce la prezumția că o persoană în vârstă, cu numai 8 clase absolvite, va ști să caute articolele în Codul penal, pentru a se alarma și a putea transmite informațiile critice fiului său.

Multe dintre citații au fost comunicate prin afișare, însă exprimarea a fost "pe ușa clădirii", iar casa avea curte, accesul fiind posibil numai după pătrunderea în curte. A asuma

pătrunderea în curte ar însemna acceptarea posibilității ca agenții procedurali să se facă vinovați de săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu. În aceste condiții, s-a susținut că este logic să presupunem că aceștia nici nu au afișat de fapt citațiile.

Comunicarea hotărârii penale a fost realizată prin afișare, deci cetățeanul Țigănescu nu a recepționat hotărârea primei instanțe, iar apelul formulat de acesta la momentul la care a luat la cunoștință despre hotărâre a fost respins ca tardiv introdus.

S-a mai arătat că există două adrese de comunicare a hotărârii penale a instanței de fond din aceeași dată, conținând informații contradictorii. În prima se specifică faptul că a fost afișată comunicarea, iar în cea de-a doua că actul a fost înmănat numitei Țigănescu Elena. Aceste informații nu pot coexista din motive logice, citarea/comunicarea prin afișare fiind permisă numai în situația în care nu se poate realiza comunicarea prin înmânare directă persoanei căreia se adresează.

În niciun moment nu s-a făcut dovada faptului că s-a încercat comunicarea fizică a actelor procedurale. Instanța de apel avea obligația de a verifica aspectele mai sus menționate, premergător respingerii ultimei căi de atac pe care inculpatul o avea la dispoziție. În acest fel a fost încălcat dreptul acuzatului la un remediu efectiv.

Faptul că în anul 1999 inculpatul avea domiciliul la adresa de comunicare a actului, nu echivalează cu faptul că și în continuare acesta se afla la acel domiciliu, instanțele de judecată având posibilitatea emiterii unui mandat de aducere, cu atât mai mult cu cât înaintea începerii judecății acesta fusese dat în urmărire generală și i se întocmise mandat de arestare preventivă, în lipsa.

Conform art. 178 alin (2) din Codul de Procedura Penală de la 1968 „Dacă persoana citată nu vrea să primească citația, sau primind-o nu voiește sau nu poate să semneze dovada de primire, agentul lasă citația celui citat ori, în cazul refuzului de primire, o afișează pe ușa locuinței acestuia, încheind despre aceasta proces-verbal.” Din interpretarea logică a articolului antementionat, se poate deduce că modalitatea de afișare pe ușa locuinței este prevăzută de lege numai în ipoteza unui refuz de primire, nu și în cea în care persoana nu este găsită, astfel încât modalitatea citării prin afișare aleasă de către agenții procedurali, este și din acest punct de vedere nelegală.

Conform art. 180 din Codul de Procedura Penală de la 1968 ”Dacă persoana citată și-a schimbat adresa, agentul afișează citarea pe ușa locuinței arătate în citarie și se informează pentru aflarea noii adrese, menționând în procesul-verbal datele obținute. ” După cum s-a și demonstrat, organele de poliție nu numai că nu au întocmit procedura legală de citare, dar nu au întreprins niciun demers în vederea obținerii oricăror informații în legătură cu noua adresă a inculpatului Țigănescu. În aceste condiții cetățeanul Țigănescu a continuat să fie citat la acea adresă până la finalizarea procesului penal, Statul Român considerând ca astfel a îndeplinit obligațiile legale.

Conform art. 184 alin (3) din Codul de Procedura Penală de la 1968 ”Dacă cel însărcinat cu executarea mandatului de aducere nu găsește persoana prevăzută în mandat la adresa indicată, face cercetări și dacă acestea au rămas fără rezultat, încheie un proces-verbal care va cuprinde mențiuni despre cercetările făcute..”

În privința mandatelor de aducere, s-a menționat că rolul acestora nu este numai ca organele de poliție să se prezinte la aceeași adresă la care anterior nu fusese găsită nicio persoană, ci de a face demersuri ca persoana respectivă să fie efectiv găsită. Având în vedere faptul că România a aderat la Uniunea Europeană în anul 2007, orice cetățean ce ar fi părăsit România anterior aceluși an, ar fi avut nevoie de viză. În aceste condiții, prima obligație a organelor de poliție era de a emite adrese la toate instituțiile abilitate în privința cetățenilor din România ce au făcut demersuri pentru părăsirea țării. În continuare, având totuși informația că cetățeanul Țigănescu se afla pe teritoriul Canadei, organele de urmărire penală și instanța de judecată aveau obligația de a depune relații în vederea realizării Comisei Rogatorii Internaționale. Nu în ultimul rând, dacă inculpatul a fost dat în urmărire generală și arestat

preventiv în lipsă, iar informațiile arătau ca acesta se afla pe teritoriul altui stat, era obligatoriu de emis un mandat internațional de arestare.

În drept au fost invocate disp. art. 466 și următoarele din NCPP, art. 20 din Constituția României, Convenția CEDO.

Interesele juridice ale petentului condamnat au fost susținute cu ocazia dezbaterilor de către apărătorul său ales care, reiterând oral motivele și argumentele expuse în scris, a solicitat a fi admisă cererea, cu consecința redeschiderii procesului penal.

În interesul soluționării cauzei a fost **atașat dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava** în care s-a pronunțat hotărârea penală de condamnare vizată și au fost citate celelalte părți în calitate de intimați.

Tribunalul, examinând admisibilitatea în principiu a cererii cu care a fost investit, prin prisma motivelor invocate în sprijinul acesteia, în raport de actele și lucrările dosarului și prin relaționare la disp. art. 469 Cod procedură penală, a constatat următoarele :

Prin sentința penală nr.205 din 07.07.2003 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr.8090/2002, rămasă definitivă prin neapelare la data de 28.07.2003, inculpatul **ȚIGĂNESCU DOREL**

a fost **condamnat la pedeapsa de 7 (șapte) ani și 6 închisoare** pentru săvârșirea **infracțiunii de tentativă de omor calificat, prev. de art. 20 Cod penal rap. la art. 174,175 lit.i Cod penal**, și 4 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b Cod penal .

S-a făcut aplicarea art.71 din Codul penal din 1969.

S-a dedus din pedeapsă arestarea preventivă de la 18.01.1999 la 17.03.1999.

S-a constatat că infracțiunea prezentă este concurentă cu cele pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr.218 din 25.02.2000 a Judecătorei Rădăuți, rămasă definitivă prin decizia penală nr.887 din 9.10.2000 a Tribunalului Suceava și la 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.217 alin.1 din Codul penal din 1969, prin sentința penală nr.976 din 14.11.2000 a Judecătorei Rădăuți, rămasă definitivă prin neapelare la data de 7.12.2000.

În temeiul disp. art.85 din Codul penal din 1969 a anulat suspendarea condiționată privind pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.218 din 25.02.2000 a Judecătorei Rădăuți, definitivă prin decizia penală nr.887 din 9.10.2000 a Tribunalului Suceava.

În temeiul disp. art.1 din Legea nr.543/2002 s-au constatat grațiate pedepsele de 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.218 din 25.02.2000 și 2 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.976 din 14.11.2000 ale Judecătorei Rădăuți și i-a atras atenția inculpatului asupra disp. art.7 din aceeași lege.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile Senegac Sorin suma de 24.000.000 lei cu titlu de despăgubiri civile, din care 14.000.000 lei dauna materiale și 10.000.000 lei daune morale.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile Spitalul mun. Rădăuți suma de 5.882.395 lei cu titlu de cheltuieli de spitalizare, cu dobânda legală începând cu data rămânerii definitive a hotărârii și până la lichidarea debitului.

A fost obligat inculpatul să plătească statului suma de 2.000.000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, din care 300.000 lei reprezentând onorar avocat oficiu au fost avansați din fondurile Ministerului Justiției către Baroul Avocați Suceava.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul Țigănescu Dorel, prin apărător, la data de 28.11.2019. În esență, s-a solicitat admiterea cererii și repunerea inculpatului în termenul de apel cu consecința anulării tuturor formelor de executare a sentinței pronunțate de Tribunalul Suceava.

Prin decizia penală nr.162/17.02.2021 pronunțată de Curtea de Apel Suceava s-a respins cererea de repunere în termenul de apel formulată de inculpatul apelant Țigănescu Dorel.

În temeiul art. 421 pct.1 lit. a C.p.p, s-a respins ca tardiv apelul formulat de către inculpatul Țigănescu Dorel împotriva sentinței penale nr.205 din data de 07.07.2003 a Tribunalului Suceava.

S-a emis mandatul de executare a închisorii pedepsei nr.235/2003 la data de 31.03.2003.

IPJ Suceava, cu adresa nr.8713/26.01.2004 a comunicat : condamnatul a fost în U.G.cu dispoziția IGPR nr. S/123388/21.03.2003 .

Ulterior, IPJ Suceava a comunicat, cu adresa nr.103845/14.11.2005, faptul că condamnatul a fost dat în U.I. cu mesajul nr.68631/03.12.2003 .

Cu adresa nr.68631/16.02.2010 BNI a comunicat : condamnatul a fost arestat în Marea Britanie, în vederea predării către România. Ulterior s-a purtat corespondență cu autoritățile britanice, care au solicitat informații suplimentare cu privire la sentința de condamnare .

La data de 30.05.2007 s-a emis MEA iar ulterior, la data de 16.06.2016 s-a re-emis MEA, conform cerințelor autorităților britanice .

La data de 25.10.2022 condamnatul a fost extrădat din Marea Britanie și depus în Penitenciarul Rahova.

Penitenciarul București Rahova, cu adresa nr.151386/03.11.2022 a comunicat : condamnatul a fost arestat de INTERPOL București la data de 25.10.2022; pedeapsa începe la data de 25.10.2022 și expiră la 24.02.2030.Se scad 59 zile.

Analizând dispozițiile legale incidente în procedura redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate, Tribunalul a constatat că de esența acestei proceduri este a se stabili dacă absența persoanei condamnate în cursul procesului penal sau într-o fază a procesului poate fi sau nu imputată organelor judiciare.

S-a avut în vedere că petentul condamnat a fost audiat în cursul urmăririi penale în calitate de învinuit la data de 18.01.1999 în prezența avocatului din oficiu în legătură cu situația de fapt relevantă, respectiv înjunghierea persoanei vătămate Senegeac Sorin în zona abdominală (aspect consemnat la fila 39 din dosarul de urmărire penală), în cuprinsul declarației fiind menționată adresa „com. Horodnic, sat Horodnic de Sus, jud. Suceava”, după ce anterior, la data de 17.01.1999 acesta a menționat în declarația pe care a scris-o și semnat-o că are același domiciliu stabil.

În cursul judecării, prima instanță a depus diligențele necesare, efectuând procedura de citare a inculpatului și emițând mandate de aducere pe numele acestuia (filele 74, 85, 101 din dosarul de fond).

În procesul-verbal încheiat și atașat la fila 83-84 din dosar rezultă că inculpatul „este dispărut de la domiciliu de mai mult timp, fiind plecat la lucru în străinătate”; totodată, se menționează că la acel moment inculpatul era dat în urmărire generală prin dispoziția IGPR S/123388/21.03.2002, întrucât se sustrage de la executarea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 1474/08.12.2000.

Din procesul-verbal de executare a mandatului de aducere atașat la fila 110 în dosarul de fond rezultă că inculpatul este plecat de la domiciliu din vara anului 2000, la lucru în Canada.

De asemenea, în cursul judecării s-au emis adrese către Direcția Generală a Penitenciarelor București (filele 40, 64) pentru a se verifica dacă inculpatul figurează încarcerat.

Astfel, Tribunalul a constatat că inculpatul avea cunoștință despre desfășurarea procesului pornit împotriva sa și s-a deplasat ulterior în străinătate, fără a se mai interesa de soarta procesului. În lipsa oricăror alte date care să rezulte în urma verificărilor, organele judiciare l-au citat la adresa de domiciliu cunoscută.

Deși avocatul inculpatului a invocat faptul că acesta a considerat că s-a terminat procesul în privința sa, Tribunalul a reținut că, atâta timp cât nu s-a dispus vreo soluție în cauză față de el, petentul nu avea argumente plauzibile de a crede că procesul s-a încheiat. În acest context, având în vedere gravitatea faptei pentru care inculpatul era cercetat, Tribunalul și-a format convingerea că acesta ar fi putut anticipa eventuale consecințe juridice importante care s-ar putea produce în

lipsa lui în situația în care părăsește voluntar țara și pierde contactul cu procesul în curs, având, totodată, reprezentarea faptului că organele de urmărire penală sau instanța de judecată vor continua să îl citeze la singura adresă cunoscută.

De asemenea, s-a invocat faptul că persoana condamnată nu a fost înștiințată despre consecințele legale în caz de neprezentare. Tribunalul a avut în vedere că, potrivit dispozițiilor legale incidente la momentul efectuării procedurii de citare (art. 176 alin. 1 lit. d Cod procedură penală anterior) în conținutul citației trebuia să se regăsească această mențiune, însă la dosar nu se restituie citațiile emise și care au rămas în posesia destinatarilor, ci dosar dovezile cu privire la modul de înmânare a citației. Mai mult, s-a arătat că citațiile au ajuns în posesia mamei petentului, care, așa cum acesta a precizat în cererea de redeschidere a procesului, nu a deschis plicurile respective, împrejurare în care nu mai apare ca relevantă juridic nici prezența pe citație a mențiunii privind consecințele neprezentării.

Totodată, Tribunalul a avut în vedere că dispozițiile art. 70 alin. 4 Cod procedură penală 1968, care prevedeau că învinuitului sau inculpatului i se aduce la cunoștință și obligația să anunțe în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal au fost introduse prin Legea nr. 356/2006, astfel încât pe parcursul procesului organele judiciare nu au avut această obligație procesuală pozitivă.

S-a mai arătat în apărarea petentului că organele judiciare ar fi trebuit să facă aplicarea dispozițiilor privind cooperarea judiciară, însă în concret nu se identifică o procedură care ar fi putut fi eficientă, în condițiile în care nu putea fi determinat locul unde se afla în străinătate inculpatul.

Astfel, din ansamblul datelor analizate, Tribunalul a reținut că prin acțiunile sale, persoana condamnată a determinat situația în care nu a putut fi informată despre desfășurarea procesului după momentul audierii sale și care l-a împiedicat, de asemenea, să participe în continuare la proces, fiind exclusă orice culpă din partea autorităților.

Având în vedere că persoana condamnată nu se regăsește în vreo situație prevăzută limitativ și expres de art. 466 care să conducă la admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, Tribunalul a apreciat că analiza argumentelor subsecvente legate de legalitatea administrării probelor și efectuarea actelor în cursul urmăririi penale care excedează obiectului analizei de admisibilitate nu se mai impune.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 469 alin. 4 rap. la art. 466 Cod procedură penală, Tribunalul a respins ca inadmisibilă cererea de redeschidere a procesului penal în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, în care s-a pronunțat sentința penală nr. 205 din data de 07.07.2003, definitivă prin neapelare la data de 28.07.2003, formulată de condamnatul Țigănescu Dorel.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală Tribunalul l-a obligat pe condamnat la plata sumei de 600 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a formulat apel condamnatul Țigănescu Dorel pentru motivele prezentate pe larg cu ocazia dezbaterilor consemnate pe larg în încheierea de ședință de la termenul din 24.04.2023 când au avut loc dezbaterile.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, precum și cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. 1, 2 art. 420 Cod procedură penală, Curtea constată că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate reprezintă o cale extraordinară de atac de retractare, scopul acesteia fiind garantarea **dreptului la un proces echitabil**, prevăzut de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Dispozițiile art. 466 Cod procedură penală reglementează redeschiderea procesului penal, referindu-se, inclusiv în partea ce privește condițiile exercitării acestei căi extraordinare de atac, la **noțiunea de proces penal**, menționându-se cerințele imperative, negative, ca persoana pentru a fi considerată judecată în lipsă, să nu aibă cunoștință de proces în mod oficial.

Noțiunea de proces penal, în lipsa oricărei distincții legale ce nu permite nici interpretului să efectueze vreo distincție, are în vedere **toate fazele procesuale**: urmărirea penală, camera preliminară, judecata și punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive. Nu se poate reduce noțiunea de proces numai la anumite faze procesuale, întrucât dispozițiile art. 466 Cod procedură penală au în vedere procesul penal în ansamblu, neexistând nicio distincție în funcție de fazele sau etapele procesuale.

Interpretarea dată **noțiunii de proces penal** prin considerentele Deciziei nr. 22/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penal, este punctuală și vizează obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate, și anume nu orice hotărâre penală, ci numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizuirii. S-a făcut referire la **noțiunea de „proces penal”** utilizată în denumirea căii extraordinare de atac pentru a stabili obiectul acestei cai extraordinare de atac - din analiza dispozițiilor art. 466 alin. (1) și (5) din Codul de procedură penală rezultând că pot fi supuse acestei proceduri extraordinare doar **hotărâri penale definitive: hotărâri de condamnare, hotărâri de renunțare la aplicarea pedepsei și hotărâri de amânare a aplicării pedepsei**, prin intermediul cererii de redeschidere a procesului penal putându-se critica, exclusiv, **hotărâri definitive prin care se rezolvă fondul cauzei** (condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei). Prin urmare, domeniul de aplicare al acestei Decizii 22/2015 l-a constituit felul sau categoria hotărârilor penale definitive supuse căii extraordinare de atac a redeschiderii procesului penal, stabilindu-se că **nu orice hotărâre este vizată, ci numai cele pronunțate în urma unei activități procesuale privind tragerea la răspundere penală**, iar nu și cele din alte domenii cum ar fi în faza execuțională, admisibilitatea căilor de atac extraordinare.

Prin **Decizia nr. 453 din 11 iulie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial Nr. 930 din 19 noiembrie 2019, Curtea Constituțională** a argumentat: "...de esența instituției redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate este faptul că **aspectul lipsei justificate de la judecarea cauzei trebuie verificat cu privire la întreaga desfășurare a procesului penal**, întrucât, altfel, inculpații ar fi încurajați să se sustragă de la faza de judecată, știind că, în cazul în care vor fi prinși, vor putea solicita rejudecarea cauzei. Statul nu poate fi obligat să redeschidă procesul penal și să cheltuiască alte resurse materiale doar pentru că inculpatul, cu bună știință, nu s-a prezentat la judecarea cauzei. Astfel, trebuie ca instanța să verifice cauza contumaciei, iar lipsa inculpatului să nu fie imputabilă acestuia".

Față de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în materia art. 6 paragraf. 1 și 3 lit. c din Convenție, instanțele trebuie să respingă o cerere de rejudecare formulată de **persoanele care au renunțat în mod neechivoc la dreptul de a fi prezente în instanță** și de a se apăra, având însă obligația de a rejudeca procesul în celelalte cazuri în care condamnatul a fost judecat în lipsă. Potrivit acestei jurisprudențe, **inculpatul poate renunța la dreptul de a se prezenta în instanță, în mod expres sau tacit. Renunțarea tacită poate rezulta din elemente de fapt cu un sens neechivoc, precum sustragerea lui de la judecată ori faptul că, deși i s-a pus în vedere să anunțe orice schimbare de adresă, nu s-a conformat acestei atenționări.**

În acest sens, **Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din cauza Ioannis Papageorgiou c. Greciei din 24 octombrie 2013** arată că acuzatul nu a fost privat de dreptul de acces la instanță în situația în care „codul de procedură penală prevede în mod explicit că orice schimbare de adresă a acuzatului trebuie declarată în scris” organelor de urmărire penală competente, și în care acuzatul „nu s-a conformat acestei obligații, deși a fost deja audiat și a

depus observații în apărare” în cursul urmăririi penale, „cu alte cuvinte, a avut cunoștință că un proces penal era pornit împotriva lui”.

Prezenta instanță de control judiciar mai reține că dreptul persoanei acuzate penal de a fi prezentă în persoană la procesul penal ce se desfășoară împotriva sa a fost analizat și reglementat la nivel comunitar prin **Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale.**

Așa cum rezultă din conținutul directivei, scopul reglementării a fost acela de a consolida dreptul la un proces echitabil în cadrul procedurilor penale prin stabilirea unor norme minime comune privind anumite aspecte ale prezumției de nevinovăție și ale dreptului de a fi prezent la proces.

Directiva a avut în vedere că dreptul la un proces echitabil este unul dintre principiile de bază ale unei societăți democratice, iar dreptul persoanelor suspectate și acuzate de a fi prezente la proces se întemeiază pe dreptul menționat și ar trebui să fie asigurat în întreaga Uniune Europeană.

Instrumentul juridic comunitar a avut în vedere că dreptul persoanelor suspectate și acuzate de săvârșirea unor infracțiuni de a fi prezente la proces **nu este absolut**. În anumite condiții, persoanele suspectate și acuzate ar trebui să aibă **posibilitatea de a renunța la acest drept, în mod expres sau tacit, dar neechivoc**.

În anumite circumstanțe, ar trebui să fie posibilă pronunțarea unei hotărâri cu privire la vinovăția sau nevinovăția persoanei suspectate sau acuzate, chiar dacă persoana în cauză nu este prezentă la proces. Acest lucru poate fi valabil atunci când persoana suspectată sau acuzată a fost informată în timp util cu privire la proces și la consecințele neprezentării, însă, cu toate acestea, nu se prezintă. Informarea persoanei suspectate sau acuzate cu privire la proces ar trebui înțeleasă în sensul citării acesteia în persoană sau a informării oficiale a acesteia în alt mod asupra datei și locului în care urmează să se desfășoare procesul, astfel încât să fie în măsură să aibă cunoștință despre proces. Informarea persoanei suspectate sau acuzate cu privire la consecințele neprezentării ar trebui înțeleasă în special în sensul că aceasta a fost informată că ar putea fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces.

De asemenea, ar trebui să fie posibilă desfășurarea unui proces care poate duce la o hotărâre privind vinovăția sau nevinovăția în absența persoanei suspectate sau acuzate dacă aceasta a fost informată cu privire la proces și a mandatat un avocat care a fost desemnat de către persoana respectivă sau de către stat pentru a o reprezenta la proces și care reprezintă persoana suspectată sau acuzată.

Atunci când se analizează în ce măsură modalitatea de furnizare a informațiilor este suficientă pentru a asigura înștiințarea persoanei cu privire la proces, o atenție specială ar trebui acordată, dacă este cazul, diligențelor depuse de autoritățile publice pentru a informa persoana interesată și diligențelor depuse de persoana respectivă pentru a primi informațiile care îi sunt adresate.

Atunci când statele membre prevăd posibilitatea desfășurării proceselor în absența persoanei suspectate sau acuzate, dar condițiile necesare pentru luarea unei hotărâri în lipsa acesteia nu au putut fi întrunite într-un caz concret, din cauză că persoana suspectată sau acuzată nu a putut fi localizată în pofida faptului că au fost depuse eforturi rezonabile în acest sens, de exemplu pentru că persoana respectivă a fugit sau se sustrage, ar trebui să existe totuși posibilitatea luării unei hotărâri în absența sa și a punerii în executare a hotărârii respective. În acest caz, statele membre ar trebui să asigure că, atunci când persoanele suspectate sau acuzate sunt informate cu privire la hotărâre și, în special, atunci când sunt reținute, ele ar trebui informate și cu privire la posibilitatea de a contesta hotărârea și la dreptul la un nou proces sau la o altă cale de atac.

Având în vedere aceste considerente **art. 8 alin. 2 din Directivă** menționează că:

„Statele membre pot să prevadă că un proces care poate duce la o hotărâre privind vinovăția sau nevinovăția persoanei suspectate sau acuzate poate avea loc în absența persoanei în cauză, cu condiția ca:

(a) persoana suspectată sau acuzată să fi fost informată în timp util cu privire la proces și la consecințele neprezentării sau

(b) persoana suspectată sau acuzată care a fost informată cu privire la proces să fie reprezentată de un avocat mandatat, care a fost numit fie de către persoana suspectată sau acuzată, fie de către stat”.

Totodată, **art. 8 alin. 4 din Directivă** prevede că: „Atunci când statele membre prevăd posibilitatea desfășurării proceselor în lipsa persoanelor suspectate sau acuzate, dar condițiile prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol nu pot fi îndeplinite din cauză că suspectul sau inculpatul nu poate fi localizat, în pofida eforturilor rezonabile depuse în acest scop, statele membre pot să prevadă că o hotărâre poate fi totuși luată și pusă în executare. În acest caz, statele membre se asigură că, atunci când persoanele suspectate sau acuzate sunt informate cu privire la hotărâre și, în special, atunci când sunt prinse, ele sunt informate și despre posibilitatea de a contesta hotărârea și despre dreptul la un nou proces sau la o altă cale de atac, în conformitate cu articolul 9”.

Conform art. art. 9 din Directivă „Statele membre se asigură că, **atunci când persoanele suspectate sau acuzate nu au fost prezente la procesul lor și condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) nu au fost îndeplinite, persoanele în cauză au dreptul la un nou proces sau la o altă cale de atac care permite reexaminarea pe fond a cauzei, inclusiv examinarea unor probe noi, și care ar putea duce la anularea hotărârii inițiale.** În acest sens, statele membre se asigură că persoanele în cauză suspectate și acuzate au dreptul de a fi prezente, de a participa efectiv, în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul intern, și de a-și exercita dreptul la apărare.”

Prin **Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) din 19.05.2022 pronunțată în cauza -569/20** având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria), s-a statuat că **articolele 8 și 9 din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, trebuie interpretate în sensul că o persoană acuzată, pe care autoritățile naționale competente, în pofida eforturilor lor rezonabile, nu reușesc să o localizeze și căreia aceste autorități nu au reușit, ca urmare a acestui fapt, să îi comunice informațiile referitoare la procesul îndreptat împotriva sa, poate face obiectul unui proces și, eventual, al unei condamnări în lipsă, dar, în acest caz, trebuie, în principiu, ca ea să aibă posibilitatea, după comunicarea acestei condamnări, să invoce direct dreptul, conferit de această directivă, de a obține redeschiderea procesului sau accesul la o cale de atac echivalentă care să conducă la o reexaminare, în prezența sa, a fondului cauzei. Persoanei respective îi poate fi însă refuzat acest drept în cazul în care reiese din indicii precise și obiective că aceasta a primit informații suficiente pentru a ști că un proces urma să fie organizat împotriva sa și că, prin acte deliberate și cu intenția de a se sustrage acțiunii în justiție, a împiedicat autoritățile să o informeze oficial cu privire la acest proces.**

În considerentele Deciziei CJUE se arată că **Directiva se opune unei reglementări naționale care exclude dreptul la un nou proces pentru simplul motiv că persoana în cauză s-a sustras procedurii, iar autoritățile nu au reușit să o localizeze.**

Numai atunci când **reiese din indicii precise și obiective că persoana în cauză, deși a fost informată oficial că este acuzată de săvârșirea unei infracțiuni și cunoscând astfel că urmează să aibă loc un proces împotriva sa, acționează în mod deliberat pentru a evita primirea oficială a informațiilor privind data și locul procesului această persoană poate fi considerată, însă sub rezerva nevoilor specifice ale persoanelor vulnerabile vizate în**

considerentele (42) și (43) ale Directivei 2016/343, **că a fost informată cu privire la proces și că a renunțat în mod voluntar și neechivoc să își exercite dreptul de a participa la acesta.**

Existența unor astfel de indicii precise și obiective poate fi constatată, de exemplu, atunci când persoana respectivă a comunicat în mod voluntar autorităților naționale competente în materie penală o adresă greșită sau nu se mai află la adresa pe care a comunicat-o.

Se mai arată în Hotărârea CJUE că interpretarea articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2016/343 este confirmată de considerentul (38) al acestei directive, potrivit căruia, pentru a analiza în ce măsură modalitatea de furnizare a informațiilor este suficientă pentru a asigura înștiințarea persoanei cu privire la proces, trebuie să se acorde o atenție specială, pe de o parte, diligențelor depuse de autoritățile publice pentru a informa persoana interesată și, pe de altă parte, diligențelor depuse de aceasta pentru a primi respectivele informații.

Astfel, după cum reiese din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nici litera, nici spiritul articolului 6 din CEDO nu împiedică o persoană să renunțe de bunăvoie la garanțiile unui proces echitabil în mod expres sau tacit. **Renunțarea la dreptul de a lua parte la ședință trebuie să fie dovedită în mod neechivoc și să fie însoțită de un minim de garanții care să corespundă gravității sale.**

Din această jurisprudență reiese în special că o asemenea renunțare poate fi constatată atunci când se dovedește că persoana acuzată este informată cu privire la faptul că o procedură penală este îndreptată împotriva sa, că are cunoștință despre natura și cauza acuzației și că nu are intenția să ia parte la proces sau intenționează să se sustragă urmăririi. Este necesar să se precizeze, în această privință, că examinarea situației în discuție în litigiul principal s-ar putea încadra în ipoteza prevăzută la articolul 8 alineatul (2) litera (a) din această directivă.

Relevante în analiza prezentei cauze sunt și considerentele Deciziei CJUE anterior menționate prin care se arată că **instanței naționale**, care este chemată să examineze dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2016/343, **îi revine sarcina de a verifica dacă persoanei interesate i-a fost adresat un document oficial, care să menționeze fără echivoc data și locul în care urmează să se desfășoare procesul și**, în cazul nereprezentării de către un avocat mandatat, **consecințele unei eventuale neprezentări**. Totodată acestei instanțe îi revine sarcina de a verifica dacă documentul respectiv a fost notificat în timp util, și anume la o dată suficient de îndepărtată de data la care urmează să se desfășoare procesul, astfel încât persoanei în cauză să i se permită, dacă decide să ia parte la proces, să își pregătească în mod util apărarea.

De asemenea instanța trebuie să analizeze **dacă persoana interesată a renunțat, în mod tacit, dar neechivoc, la dreptul de a fi prezentă la proces.**

Transpunând principiile rezultate din jurisprudența CEDO și CJUE cu privire la situațiile în care se consideră că persoana judecată în lipsă trebuie să beneficieze de dreptul la rejudecarea cauzei, Curtea reține că în prezenta cauză prin **Rezoluția procurorului militar din cadrul Parchetului Militar Bacău din data de 17.01.1999** (fila 2 dup) s-a dispus **începerea urmăririi penale** față de:

- soldatul Cojocariu Mihai pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă prev. de art. 182 alin. 1 teza ultimă Cod penal din 1969, constând în aceea că în noaptea de 16/17.01.1999, în timp ce se afla în fața discotecii organizate în Căminul cultural din comuna Horodnic, a înjunghiat-o cu un obiect înțepător pe persoana vătămată Senegeac Sorin, în zona bdominală,

- civilul **Țigănescu Dorel** pentru săvârșirea infracțiunii de **vătămare corporală gravă** prev. de art. 182 alin. 1 Cod penal din 1969, constând în aceea că în noaptea de 16/17.01.1999, în timp ce se afla în fața discotecii organizate în Căminul cultural din comuna Horodnic, a înjunghiat-o cu un obiect înțepător pe persoana vătămată Hură Cristian Marcel în zona inghinală.

În aceeași zi de 17.01.1999 Țigănescu Dorel a fost audiat în calitate de martor (fila 14 dup), precum și într-o calitate neindicată (filele 18-19 dup).

În ziua următoare, 18.01.1999 Țigănescu Dorel a fost audiat în calitate de **învinuit** (filele 39-40 dup), ocazie cu care, în prezența unui avocat din oficiu, i s-a adus la cunoștință învinuirea, respectiv aceea că **în noaptea de 16/17.01.1999, în timp ce se afla în fața discotecii organizate în Căminul cultural din comuna Horodnic, a înjunghiat-o cu un obiect tăios pe persoana vătămată Senegeac Sorin în zona abdominală, acesteia fiindu-i pusă viața în primejdie**, precum și încadrarea juridică a faptei respectiv **vătămare corporală gravă** prev. de art. 182 alin. 1 teza finală Cod penal din 1969. Cu ocazia audierii s-a consemnat că învinuitul domiciliază în comuna Horodnic, sat Horodnicu de Sus, județul Suceava.

Tot în **data de 18.01.1999 prin Ordonanța procurorului de la Parchetul Militar Bacău** (fila 44 dup) s-a **pus în mișcare acțiunea penală** față de inculpatul Țigănescu Dorel pentru săvârșirea infracțiunii de **vătămare corporală gravă** prev. de art. 182 alin. 1 teza finală Cod penal din 1969, iar prin **Ordonanța aceluiași parchet din 18.01.1999** s-a dispus **arestarea preventivă a inculpatului** pentru aceeași infracțiune pentru o durată de 30 zile, de la data de 18.01.1999 până la data de 16.02.1999 (fila 45 dup). Ulterior, prin Încheierea din 10.02.1999 a Tribunalului Suceava, pronunțată în dosarul 1663/1999 (fila 56 dup), s-a dispus prelungirea arestării preventive a inculpatului cu 30 de zile, de la data de 16.02.1999 **până la data de 17.03.1999, când inculpatul a fost pus în libertate.**

Prin **Rezoluția Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție din data de 31.03.1999** (filele 57-59 dup) cauza a fost trimisă **Parchetului Militar Teritorial București.**

Conform rechizitoriului, prin **Rezoluția din 02.09.1999 (fila 2 verso dup) s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei** reținute în sarcina inculpatului Țigănescu Dorel în **tentativă la omor calificat** prev. de art. 20 rap. la art. 174, 175 lit. i Cod penal din 1969.

Prin **Ordonanța din 11.02.2000 a Parchetului Militar București** s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului Cojocariu Mihai pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat și **declinarea competenței în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava pentru cercetarea inculpatului Țigănescu Dorel pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat** prev. de art. 20 rap. la art. 174, 175 lit. i Cod penal din 1969.

La data de 09.06.2000 a urmat o nouă declinare de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava la Parchetul Militar București, pentru ca prin **Rezoluția din 5.12.2000 Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție** (filele 86-89 dup) să stabilească competența de soluționare a cauzei în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava.

Curtea mai reține că, potrivit proceselor verbale de îndeplinire a procedurii de citare a inculpatului Țigănescu Dorel existente la filele 99-102 dup, la adresa de domiciliu a inculpatului a fost găsită mama acestuia care a declarat că inculpatul a plecat în Canada la sfârșitul anului 1999, necunoscând unde acesta se află.

Din analiza dosarului de urmărire penală Curtea observă că în această fază procesuală majoritatea probelor testimoniale au fost administrate în cauză în zilele de 17 și 18.01.1999. După punerea în libertate a inculpatului de sub măsura arestării preventive (respectiv 17.03.1999), acesta a mai fost audiat o singură dată, respectiv în data de 02.09.1999 (filele 76-77 dup). După această dată inculpatul a plecat în străinătate, așa cum rezultă din procesele verbale de îndeplinire a procedurii de citare.

După întocmirea rechizitoriului și trimiterea în judecată a inculpatului Țigănescu Dorel, instanța de fond l-a citat la domiciliul cunoscut din Horodnicu de Sus (în majoritatea cazurilor citațiile fiind primite de mama inculpatului - filele 3, 41, 60, 90 și 148 dosar fond), cu mandate de aducere (filele 19, 84, 108, 110, 125 dosar fond - din procesele verbale rezultând aceeași împrejurare că inculpatul e plecat la muncă în străinătate, respectiv Canada), dar și prin afișare la ușa Consiliului local conform art. 177 alin. 4 Cod procedură penală din 1969.

Prin urmare, Curtea concluzionează că parte din urmărirea penală și judecata la instanța de fond s-a derulat în lipsa inculpatului Țigănescu Dorel, care a plecat în străinătate de la sfârșitul anului 1999.

În dezacord cu instanța de fond, Curtea apreciază că situația concret descrisă cu privire la derularea cauzei în care a fost judecat și condamnat definitiv inculpatul Țigănescu Dorel se încadrează în noțiunea de *judecare în lipsă* prev. de art. 466 Cod procedură penală care dă dreptul condamnatului la o nouă judecare a cauzei, de această dată cu asigurarea dreptului inculpatului de a fi prezent în persoană la propriul proces.

Analizând cererea de redeschidere a procesului penal, instanța de fond a considerat că inculpatul avea cunoștință despre desfășurarea procesului pornit împotriva sa și s-a deplasat ulterior în străinătate, fără a se mai interesa de soarta procesului. De asemenea, instanța de fond a apreciat că, atâta timp cât nu s-a dispus vreo soluție în cauză față de el, petentul nu avea argumente plauzibile de a crede că procesul s-a încheiat. În acest context, având în vedere gravitatea faptei pentru care inculpatul era cercetat, instanța de fond și-a creat convingerea că acesta ar fi putut anticipa eventuale consecințe juridice importante care s-ar putea produce în lipsa lui în situația în care părăsește voluntar țara și pierde contactul cu procesul în curs, având, totodată, reprezentarea faptului că organele de urmărire penală sau instanța de judecată vor continua să îl citeze la singura adresă cunoscută.

Curtea va înlătura aceste concluzii ale instanței de fond, simpla lipsă a inculpatului la chemările organelor judiciare începând cu sfârșitul anului 1999 neputând fi considerată o sustragere a inculpatului de la judecarea cauzei, în condițiile în care, după punerea sa în libertate la data de 17.03.1999 de sub puterea mandatului de arestare preventivă emis în cauză, inculpatului nu i s-a stabilit vreo interdicție de a părăsi țara și nici nu a fost încunoștințat despre eventualele consecințe ale absenței sale de la derularea urmăririi penale și a judecății. De remarcat este faptul că inculpatul avea cunoștință cu ocazia audierilor din 17.01 și 18.01.1999 că este cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă. Abia la data de 02.09.1999 Parchetul Militar Teritorial București a schimbat încadrarea juridică a faptei în tentativă la infracțiunea de omor, din niciun act aflat la dosarul de urmărire penală nerezultând că inculpatului i-a fost adusă la cunoștință noua încadrare juridică, audierea sa din data de 02.09.1999 nefăcând referire la acest aspect.

De asemenea, contrar susținerilor instanței de fond ce a soluționat cererea de redeschidere a procesului penal, sub imperiul Codului de procedură penală din 1969, aplicabil la momentul urmăririi penale și judecății derulate față de inculpat, nu era instituită vreo obligație a inculpatului de a înștiința organul de urmărire penală că părăsește țara sau că își schimbă domiciliul.

Deși în mod corect instanța de fond a observat că dispozițiile art. 70 alin. 4 Cod procedură penală 1968 care prevedeau obligația învinutului sau inculpatului de a anunța în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal, au fost introduse abia prin Legea nr. 356/2006 (astfel încât nu erau aplicabile la data derulării procesului penal față de inculpatul Țigănescu Dorel), aceasta a concluzionat doar că pe parcursul procesului organele judiciare nu au avut obligația procesuală pozitivă de a aduce la cunoștință inculpatului această obligație, fără însă a constata că nici inculpatul nu avea obligația corelativă de a anunța schimbarea de domiciliu.

Curtea reține că la momentul cercetării inculpatului Țigănescu Dorel pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor pentru care a fost condamnat (perioada 17.01.1999-07.07.2003) România nu era membră a Uniunii Europene, legislația procesual penală nefiind aliniată exigențelor și standardelor Uniunii Europene cu privire garanțiile dreptului la un proces echitabil. Ulterior aderării României la Uniunea Europeană legislația procesual penală a suferit ample modificări ca urmare a obligației asumate de România de implementare a achiuzelor comunitare.

În prezent legislația penală română garantează persoanei judecate și condamnate în lipsă dreptul la rejudecarea cauzei, în vederea asigurării participării persoanei acuzate la propriul proces. Conform art. 108 alin. 3 din actualul Cod de procedură penală organul de urmărire

penală are obligația ca, la data prezentării inculpatului, să îi aducă la cunoștință drepturile și obligațiile procesuale prev. de alin. 2 al aceluiași articol, inculpatul trebuind să fie încunoscător despre drepturi și obligații în scris și sub semnătură, iar în caz de refuz al inculpatului de a semna să se încheie un proces verbal în acest sens. Printre obligațiile ce trebuie aduse la cunoștința inculpatului este și cea prev. de art. 108 alin. 2 lit. b Cod procedură penală, respectiv obligația de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, atrăgându-i-se atenția că, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, citațiile și orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile și se consideră că a luat cunoștința de acestea.

Totodată, potrivit art. 107 alin. 1 Cod procedură penală, la începutul primei audieri organul judiciar este obligat să-i adreseze inculpatului întrebări cu privire la domiciliul și adresa unde locuiește efectiv precum și adresa la care dorește să îi fie comunicate actele de procedură.

Se constată așadar că actuala legislație procesual penală prevede garanțiile necesare asigurării dreptului inculpatului la un proces echitabil în componenta dreptului de a fi prezent în persoană la propriul proces, prin aceea că organul judiciar are obligația de a înștiința inculpatul cu privire la consecința neînștiințării organului judiciar despre o eventuală schimbare de domiciliu. Or, o astfel de garanție nu exista în legislația procesual penală de la momentul judecării și condamnării inculpatului Țigănescu Dorel.

Contrar susținerilor instanței de fond, Curtea apreciază că lipsa de culpă a autorităților judiciare în legătură cu demersurile efectuate pentru asigurarea prezenței inculpatului Țigănescu Dorel la procedurile judiciare nu instituie o prezumție de culpă în sarcina inculpatului, în sensul sustragerii acestuia de la judecată. Așa cum am prezentat pe larg în paragrafele anterioare, Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) din 19.05.2022 pronunțată în cauza -569/20 stabilește că persoanei judecate în lipsă îi poate fi refuzat dreptul de redeschidere a procesului penal ***doar în cazul în care reiese din indicii precise și obiective că aceasta a primit informații suficiente pentru a ști că un proces urma să fie organizat împotriva sa și că, prin acte deliberate și cu intenția de a se sustrage acțiunii în justiție, a împiedicat autoritățile să o informeze oficial cu privire la acest proces.***

Or, în prezenta cauză nu există indicii precise și obiective care să poată conduce la concluzia că, prin plecarea sa la muncă în străinătate, în condițiile în care acesta nu avea nicio interdicție de a părăsi țara și nicio obligație legală de a înștiința organele judiciare despre această plecare, inculpatul a încercat să împiedice autoritățile să o informeze oficial cu privire la proces.

Cum în cauză este îndeplinită atât condiția judecării în lipsă a condamnatului Țigănescu Dorel, cât și condiția formulării cererii de redeschidere a procesului penal în termen de o lună de la data la care, după predarea inculpatului în baza mandatului european de arestare, acestuia i-a fost comunicată hotărârea de condamnare (predarea condamnatului a avut loc la data de 25.10.2022, iar cererea de redeschidere a procesului penal a fost trimisă de condamnat prin intermediul e-mail-ului la data de 25.11.2022- fila 22 dosar fond), iar motivele cererii de redeschidere a procesului penal nu au fost prezentate într-o cerere anterioară, Curtea, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală va ***admite apelul declarat de condamnatul Țigănescu Dorel împotriva Sentinței penale nr. 1 din 04.01.2023 Tribunalului Suceava pronunțată în dosarul nr. 3738/86/2022, va desființa în totalitate sentința penală apelată, și, în rejudecare, în baza art. 469 alin. 3 Cod procedură penală va admite cererea formulată de condamnatul Țigănescu Dorel de redeschidere a procesului penal ce a făcut obiectul dosarului nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, în care s-a pronunțat Sentința penală nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003.***

În baza art. 469 alin. 7 Cod procedură penală Curtea va ***constata desființată de drept Sentința penală nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003, pronunțată în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava.***

Totodată, Curtea va ***anula mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 235/2003 din 31.07.2003 și celelalte forme de executare emise de Tribunalul Suceava în baza Sentinței penale***

nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003, pronunțată în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, privindu-l pe condamnatul Țigănescu Dorel și va dispune ***punerea de îndată în libertate a condamnatului Țigănescu Dorel*** de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 235/2003 din 31.07.2003 emis de Tribunalul Suceava în baza Sentinței penale nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003, pronunțată în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, dacă nu este reținut, arestat preventiv ori deținut în altă cauză.

În baza art. 469 alin. 3 Cod procedură penală și a Deciziei Curții Constituționale nr. 590/2019 Curtea va ***trimitе cauzа judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava*** în vederea reluării judecării cauzei privindu-l pe inculpatul Țigănescu Dorel din procedura de cameră preliminară.

Constatând că din probele care au fundamentat condamnarea inculpatului Țigănescu Dorel pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă de omor rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a fost implicat în săvârșirea faptei asupra persoanei vătămate Senegeac Sorin, având în vedere necesitatea asigurării prezenței inculpatului la procedurile judiciare ce urmează a se derula ca urmare a redeschiderii procesului penal față de acesta, constatând că pentru asigurarea prezenței acestuia în țară a fost nevoie de angrenarea mecanismului de căutare și predare în baza unui mandate european de arestare, dat fiind și vechimea faptei care va face obiectul judecării dar și gravitatea acuzației penale, Curtea, în baza art. 469 alin. 9 Cod procedură penală rap. la art. 202 alin. 4 lit. b Cod procedură penală va dispune ***luarea*** față de inculpatul Țigănescu Dorel a ***măsurii preventive a controlului judiciar pentru o durată de 60 de zile***, de la data de 26.04.2023 și până la data de 24.06.2023.

În baza art. 215 alin. 1 Cod procedură penală, pe timpul cât se află sub control judiciar inculpatul Țigănescu Dorel va trebui să respecte următoarele **obligații**:

a) să se prezinte la judecătorul de cameră preliminară și la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să informeze de îndată judecătorul de camera preliminară sau instanța de judecată în fața căreia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa, respectiv **Politia mun. Rădăuți, jud. Suceava**, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

În baza art. 215 alin. 2 Cod procedură penală, Curtea îi va impune inculpatului Țigănescu Dorel ca, pe timpul controlului judiciar, să respecte următoarele obligații:

a) **să nu depășească limita teritorială a județului Suceava**, decât cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată;

b) să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență;

c) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme.

În baza art. 215 alin. 3 Cod procedură penală se va atrage atenția inculpatului Țigănescu Dorel că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, măsura controlului judiciar poate fi înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau cu măsura arestării preventive.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare din primă instanță și apel vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală **admite apelul declarat de condamnatul Țigănescu Dorel** împotriva **Sentinței penale nr. 1 din 04.01.2023 Tribunalului Suceava pronunțată în dosarul nr. 3738/86/2022.**

Desființează în totalitate Sentința penală nr. 1 din 04.01.2023 Tribunalului Suceava pronunțată în dosarul nr. 3738/86/2022, și, în rejudecare, dispune:

În baza art. 469 alin. 3 Cod procedură penală **admite cererea** formulată de condamnatul **Țigănescu Dorel** (

în prezent deținut în Penitenciarul Gherla) **de redeschidere a procesului penal** ce a făcut obiectul dosarului nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, în care s-a pronunțat **Sentința penală nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava**, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003.

În baza art. 469 alin. 7 Cod procedură penală **constată desființată de drept Sentința penală nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava**, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003, pronunțată în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava.

Anulează mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 235/2003 din 31.07.2003 și celelalte forme de executare emise de Tribunalul Suceava în baza Sentinței penale nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003, pronunțată în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, privindu-l pe condamnatul Țigănescu Dorel.

Dispune **punerea de îndată în libertate a condamnatului Țigănescu Dorel** de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 235/2003 din 31.07.2003 emis de Tribunalul Suceava în baza Sentinței penale nr. 205 din 07.07.2003 a Tribunalului Suceava, rămasă definitivă prin neapelare la data de 29.07.2003, pronunțată în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, dacă nu este reținut, arestat preventiv ori deținut în altă cauză.

În baza art. 469 alin. 3 Cod procedură penală și a Deciziei Curții Constituționale nr. 590/2019 **trimite cauza judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava** în vederea reluării judecării cauzei privindu-l pe inculpatul Țigănescu Dorel din procedura de cameră preliminară.

În baza art. 469 alin. 9 Cod procedură penală rap. la art. 202 alin. 4 lit. b Cod procedură penală dispune **luarea față de inculpatul Țigănescu Dorel a măsurii preventive a controlului judiciar pentru o durată de 60 de zile**, de la data de 26.04.2023 și până la data de 24.06.2023.

În baza art. 215 alin. 1 Cod procedură penală, pe timpul cât se află sub control judiciar inculpatul Țigănescu Dorel va trebui să respecte următoarele **obligații**:

a) să se prezinte la judecătorul de cameră preliminară și la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să informeze de îndată judecătorul de camera preliminară sau instanța de judecată în fața căreia se află **cauza** cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa, respectiv **Poliția mun. Rădăuți, jud. Suceava**, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

În baza art. 215 alin. 2 Cod procedură penală, impune inculpatului Țigănescu Dorel ca, pe timpul controlului judiciar, să respecte următoarele obligații:

a) **să nu depășească limita teritorială a județului Suceava**, decât cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de cameră preliminară sau a instanței de judecată;

b) să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență;

c) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme.

În baza art. 215 alin. 3 Cod procedură penală atrage atenția inculpatului Țigănescu Dorel că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, măsura controlului judiciar poate fi înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau cu măsura arestării preventive.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare din primă instanță și apel rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată azi, 26.04.2023, prin punerea minutei la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 405 alin. 2 Cod procedură penală.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

*Red. Bivol Mihaela/ Crăciun Gina Ionela
Tehnored. A.O.
2 ex./26.04.2023
Jud. fond Pînzariu Cristian*